

Impressziók a huszadik sorból, ahonnan a színész csak deréktól felfele látszik, és alfele nézői fejekben végződik. Ahol elkel a hallókészülék és az okuláré. Előnyben a süketnémák.

Írtunk egy darabról, amit se nem láttunk, se nem hallottunk, se nem értettünk egészen. Nem tudjuk, mi tetszett, de az nagyon. Kocsmabeszélgetés átírata sok metaforával, filozófiával, fölösleges jelzővel, elfogultsággal és felsorolással.

Kulcs a zsebben

Az én lelkem egy drága zongora, be van zárva, és a kulcsa elveszett. Aki valaha is érzett hasonlót, még ha nem is tudja így megfogalmazni ezt a *mások szerint élek és cselekszem, de belül olyan nyomorultul s visszafordíthatatlanul halott vagyok* állapotot, azt felkavarja, összetöri, lenyűgözi, és meg is vigasztalja az
egy Lakodalom

Mert nem kell ahhoz ismerni a tizenegy Csehov-színjátékot, amiből **Eugen Fát** rendező felépítette ezt az egyedi drámát, hogy megértsük és magunkra ismerjünk abban, ami a

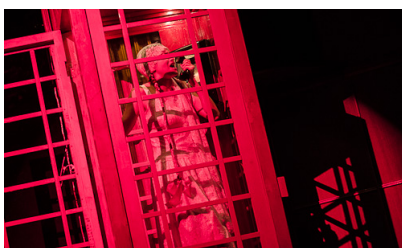
színpadon játszódik.

Lakodalomra való készülődés ürügyén az emberi élet színjátékában veszünk részt, de amint a maszkok lekerülnek, undorító pucérságában áll előttünk a gyűlölet, irigység, kicsinyesség, ostobaság, fásultság, züllöttség, a ki nem élt vágyak és álmok, és a legvégzetesebb bűn: az élet szépségének és értékének tagadása.

Jaj, már elkezdődött?

Halk gügyögés, értelmiségi kocsmatöltelék nyöszörög a színpadon. Zongora tetején szól egy régi rádió, világít az éjjeli lámpa, a falon halott az elefánt. A díszlet egyből elvarázsol. Hogy aztán az első néhány percet unalommal vegyes döbbenettel üljük végig. **Nincs szükségünk a kultúra mázára. Menjünk haza.**

Vagy mégse? Kezdődik egy lakodalom. Elefántfej díszíti a lakodalmas házat, amelyről néha nem tudjuk eldönteni, hogy bolondok háza-e, vagy cirkuszi porond. Elfog a félelem, a szorongás: úristen, ebből nem értek semmit. Sehova sem elhelyezhető mondatok, mozdulatok, figurák. A kellékek és díszletek sem sietnek segítségemre – egyelőre. **Csodálatos és borzalmas, értem és nem értek belőle egy szót sem, ebből ennyi elég volt és kérek még belőle.**
Végletek között ingáztat, és alaposan megdolgoztat.

A színpadon testes asszonyosság forgatja a farát, míg egy öltönyös rocker és egy felpumpált kanári lökdösi az asztalokat. A szereplőkkel egyszerre érkezik a hétkiértékelő elemzés a mobilomra. Mindent követni akarok, aprólékosan befogadni, ami egyszerre, egy időben a színpadon és a nézőtéren történik. A görcsös igyekezet eredménye: teljesen elveszek a részletekben, az előadás első egy órájából szinte egyetlen percet sem élvezek.

Belefáradok a logikázásba, feladom és lazítok. **Hagyom, hogy az érzékszerveim „dolgozzanak”.**

Egyszeriben illata, íze, színe és, bármilyen fura, de értelme is lesz annak, ami a színpadon játszódik. Kezd összeállni a puzzle.

Piros telefonfülkébe zárkózik a menyasszony, aki tudja, érzi: megházasodni nem szabad, veszélyes. Hiszen a házasság magánzárka, amelyet fényes csomagolásban nyújtanak át, majd vele együtt kitolnak életed színpadának a szélére.

A nőből az állat

A menyasszonyság terhe, az eltaszított vőlegény bánata, a fel nem fedezett és peremre szorult féltehetségek frusztrációja, **a papucsférj sorsa integet ki a lagziból**, a színészek játéka miatt csak enyhén abszurd formában.

A hárpia és önző, időnként dalra fakadó, majd artikulátlan hangon (a nőből az állat) megszólaló szopránénekesnő az örületbe kergeti és megalázza bugyuta de tiszta lelkű, nagydarab férjét.

Egy légtérben van, és mégis egyedül a vörös viaszt mint az élet elixírjét felkínáló, fogatlan banya, a Marilyn Monroe-ból és Marlene Dietrichből összegyúrt vörös ruhás díva és szerelme, a keresztapát idéző görög, a kackiás bajszerű nőcsábász, a reménytelenül epekedő távírdász, a torz nyugalmazott tábornok és a menyasszonyát kereső vőlegény.

Moszkvába vágyódnak mind, Moszkvába.

Élni és felejteni akarnak mindent, miközben folyton emlékeznek. Szinte teljesen elfeledkeznek a lagzi főszereplőjéről, a menyasszony Dasenykáról. Csak mondják a magukét, párbeszéd nincs, mintha mindenki süket és vak lenne. A bolhából így lesz elefánt, a meg- és eljátszott életekből halál.

De mit keres az elefánt egy lagziban? A különtség, a luxus, az egzotikum és a nagytestű mélabú megtestesítője szürke masszaként átvonul az életeken. A szereplők maguk gyártják, és engedik be a lelkükbe, hogy ott összetörjön mindent. Mert felejteni akarnak, és mindenáron élni. De nem tudnak.

Hazamennénk mi is, de már késő

Mintha hullámvasúton ülnénk. Megállítanánk a kisvonatot, ki akarunk szállni. Egyedül **Szász Kriszta**

banyasága tart a székből. Az ő minden modorosságtól és hamisságtól mentes alakítása húzza a darabot. Énekes-táncos jelenetét a közönség tapssal díjazza. Végre valami egyszerű és világos.

Időnként kiesünk a történetésekből, és mintha a színészek is így járnának, nem minden jelenetnél kapcsol ki és vonz magába a darab. Képzavar van a színpadon, a fejekben.

Egész addig, míg a **Csurulya Csongor** által játszott pénzes papucsférj jelleme kialakul, és addig fejlődik, hogy végül a színész is megérti a figurát, és csúcsra visz.

Az ő Egérkéjének a kifakadásakor kezdjük érezni, hogy nem csak jelmeztöltelékek vannak a színpadon. Addig csak tátjuk a szánkat, és nyitogatjuk az elménket, hogy a darabkák

összeálljanak.

Mert zavaró, hogy a menyasszonyt játszó **Jakab Orsolyát** mintha már láttuk volna más szerepben, ugyanígy. Patetikusan, egysíkúan vonul végig a darabon, egyetlen hiteles jelenete a cigánydal a telefonfülkében. Hiába segíti a jelmezváltás, a szereplő beszűrkül.

Órületbe kergeti magát, de ez minket abszolút nem hat meg.

Kulcsszereplő is lehetne, érződik a rendező szándéka, talán csak a Dasenykát megformáló színész még nem érett erre.

Az őt sirató ifjú vőlegény, **Dénes Gergely** sem hagy mély nyomot. Legfennebb elefántkönnyeit a színpadon, de ez az utolsó sorból nem látszik. Öreg változata,

Antal D. Csaba

is erőtlén, és nem az aggkori végelgyengüléstől. Alig érteni a szöveget, holott a bevezető monológja fontos lett volna a megértéshez.

Dunkler Róbert kivételesen nem karakterszerepet kapott, mellékszálon fut. Vannak megvillanásai, de nem tud csapatjátékosként beolvadni a többi szereplő közé.

Az operaénekesi ambícióktól fűtött örömanyt, **Bekő Fóri Zenkőt** is kaptuk már jobb passzban. Annak ellenére, hogy nagyon hálás, rengeteg lehetőséget magában rejtő karaktert kell megformálnia, csak akkor válik hitelessé, amikor levetkőzi az eltúlzott operaénekest, és múltját, jövőjét sirató vénlánnyá válik.

Hasonlóképp **P. Fincziski Andrea** sem győzött meg a benne élő felejthető díváról, **Szúcs-Olcsváry Gellért** pedig semmiről. A tőle megszokott színvonalon teljesített görög keresztapaként is

Tóth Árpád

, és a törpeként is óriás

Barabás Árpád

. A két utóbbi színész szövegéből végre a hátsó sorból is minden érthető. Még akkor is, ha háttal állnak.

Ez ugye csak a próba, még nincs kész?

– kérdezzük az előtérben egymástól. Az előadás ugyanis néhol pörög, máskor „leül”, még nem az igazi. A rendezői koncepció és az előadás teljessége miatt is kulcsfontosságú lenne, hogy a színészek a maximális hőfokon égjenek, de úgy, hogy egymást ne „égessék ki”.

Valamiféle üzenet azért átjött: a külsőségek, a társadalmi rang és önmagunk érvényre juttatása, a jólét és jószág színlelése fontosabbak a halálnál is. **Nem baj, hogy meghalunk, csak éljünk.** Egy-egy torz ordításban, a valódi haj kiszabadulásában felszínre törnek a valódi egyéniségek, amelyek belül egyszerre félénk, nagyravágyó kis egérkéek és szendébe bújtatott szörnyek.

Hitványságuktól megrémülnek, nevetségessé válnak, és megbocsátanak maguknak. Olyanok, mint mi.